

Arrest

nr. 163 478 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2014 treedt de verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, in Denemarken in het huwelijk met E. M., die de Slovaakse nationaliteit heeft. Bij beslissing van 15 juli 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier, na negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Antwerpen afdeling Mechelen, over te gaan tot de registratie van het buitenlands huwelijk van de verzoeker en E. M..

1.2. Op 2 februari 2015 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger. Op 28 juli 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 10 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.02.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Op 02.02.2015 werd op basis van artikel 40 bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. G., J. S. (...). Deze aanvraag werd ingediend op grond van huwelijk dat werd afgesloten op 05.07.2014 met mevr. M., E. (...). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Denemarken.

Op 15.07.2015 werd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Lier ertoe beslist deze akte niet te registreren, dit op basis van een advies van de Procureur des Konings Antwerpen (afdeling Mechelen) D. V., W. (...) die vaststelde dat alles erop wijst dat het huwelijk tussen S. G. J. (...) en E. M. (...) een schijnhuwelijk betreft dat werd aangegaan om verblijfsvoordeel voor betrokkene te bekomen.

Zo blijken betrokkene tegengestelde verklaringen afgelegd te hebben over hun gebruikelijke woonplaats nl. in Lier of in Gent, hun huisgenoot te Lier W. M. (...), de manier waarop ze elkaar leerden kennen alsook in wiens gezelschap ze toen waren, de reden waarom ze in Denemarken huwden en wie daar alles voor hen regelde en hun wederzijdse familiale achtergrond. Bijkomend stelde de wijkagent vast dat de betrokkenen elkaars taal niet kennen en slechts zeer gebrekkig Engels spreken. Betrokkene beweren dat Punjabi en Roma taal met elkaar spreken en dat deze talen goed op elkaar lijken. Nochtans wordt mevrouw bijgestaan door een tolk Slovaaks en niet door een tolk Punjabi. Mevrouw weet weinig persoonlijke gegevens over haar partner. Zo weet ze niet welke studies hij gevolgd heeft, noch of hij al eerder gehuwd was, noch welk geloof hij belijdt, wel weet ze dat hij bidt.

Het huwelijk is dan ook onverenigbaar met de Belgische openbare orde (artikel 21 WIPR) en kan niet erkend worden.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. G. J., S. (...) en mevr. M., E. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

*Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :
(...)*

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt ten gevolge van de bestreden beslissing van zijn echtgenote gescheiden te worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand Antwerpen op 15 juli 2015, na negatief advies van de Procureur des Konings Antwerpen, geweigerd heeft om het buitenlands huwelijk te registreren daar er voldoende zwaarwichtige redenen waren om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk dat niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap, doch wel op het bekomen van een verblijfsvoordeel voor verzoeker. Dit gegeven wordt niet door hem betwist. Er is derhalve geen sprake van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van en dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801) het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Gelet op het feit dat de ambtenaar van Burgerlijke Stand van oordeel dat het huwelijk van verzoeker niet gericht is op de totstandkoming van een levensgemeenschap, maar op verblijfsrechtelijk voordeel maakt verzoeker in casu niet aannemelijk dat er sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen

het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balancetoets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, *Rees v. United Kingdom*, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan de betrokkene enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft immers illegaal in het land.

Overigens is geen aanvraag gezinshereniging op basis van wettelijke samenwoning ingediend. Niets verhindert verzoeker om deze procedure te starten vanuit zijn land van herkomst.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen traden de verzoeker en E. M. op 5 juli 2014 in Denemarken in het huwelijk. Bij beslissing van 15 juli 2015 beslist de stad Lier evenwel, na negatief advies van de procureur des Konings van het parket van Antwerpen afdeling Mechelen, tot weigering van de registratie van het buitenlands huwelijk omdat dit huwelijk "er niet op gericht is een duurzame levensgemeenschap aan te gaan, doch vooral om de heer G. J. S. (...) een legaal verblijf te verschaffen in België". Aldus maakt de verzoeker het bestaan van een gezinsleven en/of privéleven niet aannemelijk, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v.*

Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, *quod non in casu*, dan nog laat de verzoeker *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren die het voortzetten van zijn gezinsleven met zijn Slovaakse echtgenote in het land van herkomst of elders in de weg zouden staan. Evenmin toont hij aan dat hij dit gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn vermeend gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot vestiging wordt geweigerd gezien de wetsontduiking, zoals voorzien in het wetboek IPR, een geval van manifeste fraude is. Verweerder weigert het Deense huwelijk van verzoeker te erkennen en verwijst dienaangaande naar het schrijven van de Procureur des Konings Antwerpen, afdeling Mechelen, D. V. W. (...).

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing geenszins de wettelijke bepalingen worden weergegeven waarop verweerder zich steunt om de aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Dat in geen enkel geval de Vreemdelingenwet zelf voorziet dat een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zomaar kan geweigerd worden enkel en alleen verwijzende naar een schrijven van de Procureur.

Bovendien maakte verweerder op geen enkele manier aannemelijk dat er in casu sprake is van manifeste fraude. Het art. 18 WIPR, waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, heeft enkel betrekking op wetsontduiking welke geenszins zomaar automatisch kan gelijkgesteld worden met “manifeste fraude”.

Dat in tweede instantie verzoeker opmerkt dat zijn Deense huwelijk door de Burgemeester van de stad Lier wel werd erkend nu zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Dat verweerder, die plots weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen, echter gehouden was deze eerdere beslissing van de Burgemeester van de stad Lier te respecteren.

Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat verzoeker in laatste instantie opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande de geldigheid/oprechtheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten aangaande de geldigheid van zijn huwelijk neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Hij maakt tevens melding van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing geenszins de wettelijke bepalingen worden weergegeven waarop verwerende partij zich steunt om de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU te weigeren. Hij vervolgt dat de Burgemeester van Lier het Deense huwelijk wel erkend heeft door zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Uni ontvankelijk te verklaren en hem in het bezit te stellen van een bijlage 19ter en een AI.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing wel degelijk melding gemaakt wordt van een wettelijke basis waarop zij zich steunt om verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“(…) Het huwelijk is dan ook onverenigbaar met de Belgische openbare orde (artikel 21 WIPR) en kan niet erkend worden.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. G. J., S. (...) en mevr. M., E. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is. Bertokke voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de Burgemeester van Lier zijn huwelijk wel erkend heeft. Op het ogenblik van indiening van de aanvraag 19ter had verzoeker de nodige documenten voorgelegd waarbij hem een bijlage 19ter werd afgeleverd en hij in het bezit werd gesteld van een AI. Het komt echter niet aan de burgemeester of zijn gemachtigde toe om inhoud en of geldigheid van die documenten te beoordelen.

Hij toont niet aan dat hij, indien hij zou zijn verhoord, elementen had kunnen aanbrengen, waarvan de verwerende partij niet op de hoogte was, en die een invloed hadden kunnen hebben op de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht kan in die zin niet worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat “*in de bestreden beslissing geenszins de wettelijke bepalingen worden weergegeven waarop verweerder zich steunt om de aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren*” en “*(d)at in geen enkel geval de Vreemdelingenwet zelf voorziet dat een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zomaar kan geweigerd worden enkel en alleen verwijzende naar een schrijven van de Procureur*”. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker het verblijf voor meer dan drie maanden wordt geweigerd, nu zijn huwelijksakte, opgesteld te Denemarken, door de stad Lier niet geregistreerd werd na een negatief advies van de procureur des Konings waaruit blijkt dat “*alles erop wijst dat het huwelijk tussen S. G. J. (...) en E. M. (...) een schijnhuwelijk betreft dat werd aangegaan om verblijfsvoordeel voor betrokkene te bekommen*”, waarbij omstandig wordt gemotiveerd op basis van welke feiten de procureur des Konings tot dit advies is gekomen, en dat de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven nu zijn “*legaal verblijf in België is verstreken*”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Te dezen werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen “*manifeste fraude*” aannemelijk maakt. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de stad Lier het huwelijk van de verzoeker niet erkent na een negatief advies van de procureur des Konings, “*die vaststelde dat alles erop wijst dat het huwelijk tussen S. G. J. (...) en E. M. (...) een schijnhuwelijk betreft dat werd aangegaan om verblijfsvoordeel voor betrokkene te bekommen*”. Tevens wordt omstandig gemotiveerd op basis van welke feiten de procureur des Konings tot dit advies is gekomen. De verzoeker betwist geen enkel van deze feiten. Op grond van deze gegevens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat “*(h)et huwelijk (...) onverenigbaar (is) met de Belgische openbare orde (artikel 21 WIPR) en (...) niet erkend (kan) worden*”, dat “*(o)p basis van het voorgaande (...) de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. G. J., S. (...) en mevr. M., E. (...) afgesloten huwelijk (weigert) te erkennen in België*” en dat “*(d)e aanvraag tot vestiging (...) derhalve (wordt) geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is*”. Daargelaten de vraag of de wetsontduiking waarnaar in artikel 18 van het WIPR wordt verwezen al dan niet “*zomaar automatisch (...) gelijkgesteld (kan) worden met “manifeste fraude”*”, wordt er op gewezen dat het buitenlandse huwelijk van de verzoeker door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens niet erkend werd omdat het onverenigbaar zou zijn met de Belgische openbare orde en dat dit motief, dat door de verzoeker niet betwist wordt, op zich volstaat om de niet-erkenning van het huwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering van het verblijfsrecht te schragen, zodat de verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat “*de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is*”.

Voorts werpt de verzoeker op dat de stad Lier zijn huwelijk wel erkende door hem in het bezit te stellen van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gelet op het voorgaande gehouden was zijn huwelijk te erkennen. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of hij al dan niet voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Unieburger toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of hij de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon *in casu* slechts vaststellen dat er een Deense huwelijksakte werd voorgelegd ter staving van het huwelijk van de verzoeker, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of dit huwelijk al dan niet in België kan worden erkend. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kon op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de (gemachtigde van de) minister, *c.q.* de staatssecretaris. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de afgifte van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie op zich een erkenning impliceren van de Deense huwelijksakte van de verzoeker en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daardoor gebonden zou zijn. Bovendien weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lier bij beslissing van 15 juli 2015 uitdrukkelijk het buitenlands huwelijk van de verzoeker te registreren. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat artikel 27, § 1, eerste lid, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een bevoegdheid tot "*de-plano-erkenning*" toevertrouwt aan "*alle overheden*", zodat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij ter terechtzitting bij monde van zijn raadsman nog opwerpt dat de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte geen bevoegdheid is van de Belgische Staat en zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse huwelijksakte wel zou erkennen, dan nog met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR kan weigeren het buitenlandse huwelijk van de verzoeker te erkennen.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een manifeste beoordelingsfout worden aangenomen.

2.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.2.3.6. Waar de verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. De verzoeker had bijgevolg de kans om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). De verzoeker kan dan ook niet

dienstig voorhouden dat de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren of hem mondeling diende te horen. Bovendien laat de verzoeker na om *in concreto* aan te geven welke elementen hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Hij beperkt zich *in casu* tot een louter theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN